

ΒΡΟΥΝ ΣΕΚΑΡ

Ὁ διάσημος ἰατρός φυσιολόγος ΒΡΟΥΝ ΣΕΚΑΡ, ὁ τοσοῦτον κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἀνενότως ἐργασθεὶς πρὸς ἀναζωογόνησιν τῆς ἀνθρωπότητος καὶ καταστάς πασίγνωστος ἐφευρέτης τῆς τὸ ὄνομα αὐτοῦ φερούσης λύμφης, ἀπέθανεν ἐξ ἐγκεφαλικῆς συμφορῆσεως ἐν Παρισίοις τὴν 24ν Ἀπριλίου τοῦ 1894. Ἐάν ἡ μέθοδος τῶν ὑποδορειῶν ἐνέσεων δι' ὧν ἤξιον ὁ ἐπιφανὴς ἐπιστήμων ὅτι διατῆρει εἰς τοὺς γέροντας τὴν βώμην τῆς νεότητος, κατέστησε τὸ ἔνομά του ἔξοχον, αἱ πολυάριθμοι αὐτοῦ ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι, ἀρξάμεναι ἀπὸ τῆς ἀναγορεύσεως αὐτοῦ ὡς διδάκτορος τῆς Ἰατρικῆς τῷ 1840 ἐπὶ τῶν νευρικῶν παθήσεων καὶ αἱ φυσιολογικαὶ ἔρευναι του οὐχὶ ὀλιγώτερον πρὸ πολλοῦ εἶχον ἐφελκύσει ἐπὶ τοῦ Βρόουν Σεκάρ τὴν προσοχὴν τοῦ ἐπιστημονικοῦ κόσμου.

Ὁ σοφὸς καθηγητὴς Βρόουν Σεκάρ ἐγεννήθη τῷ 1818 εἰς Πόρ-Λουὲ (νῆσον Μαυρικίου) ἀπὸ πατρὸς Ἀμερικανοῦ, τοῦ κ. Βρόουν ἐκ Φιλαδελφείας καὶ ἀπὸ μητρὸς Γαλλίδος τῆς δεσποινίδος Σεκάρ. Αἱ ἀπώταται διακρίσεις ὑπῆρξαν ἡ νόμιμος ἀμοιβὴ τοῦ ἐνδόξου σταδίου τοῦ σοφοῦ. Ὑπῆρξεν ἀπὸ τοῦ 1878 καθηγητὴς ἐν τῷ «Κολλεγίῳ τῆς Γαλλίας», ἐν ᾧ ἀντικατέστησε τὸν διάσημον Κλαύδιον Βερνάρ ἐν

τῆ ἔδρα τῆς Πειραματικῆς Φυσιολογίας, μέλος τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν ἀπὸ τοῦ 1886 εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ δόκτορος Βουλπιάν, ἧς καὶ ὀνομάσθη ἰσόβιος γραμματεὺς, ἀπὸ δὲ τοῦ θανάτου τοῦ Παύλου Βεστ τῷ 1887 Πρόεδρος τῆς Βιολογικῆς Ἑταιρείας. Ὁ Βρόουν Σεκάρ ἔγραψεν ἀπείρους μελέτας, ὧν αἱ πλεῖσται τῷ προσεπόρισαν πολλὰ βραβεῖα παρὰ τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν, ἀπὸ δὲ τοῦ Ἰουνίου τοῦ 1889 ἐγένετο διασημότερος διὰ τῆς ἀνακαλύψεως τρόπου ἀναζωογονήσεως καὶ ἐνδυναμώσεως τῶν ἐξησθενημένων σωμάτων δι' ἐνέσεων ἐξ ὀργανικῶν οὐσιῶν κατασκευαζομένων. Ἡ μέθοδος αὕτη ἐγαλβάνισε πολλοὺς ψυχρὸραγοῦντας καὶ ἀπέδωκε τὴν πεποιθήσιν εἰς ἰκανοὺς ἀπέλπιδας, κοινὴ δὲ σήμερον ἐν τῷ σύμπαντι διεγείρει τὸν θαυμασμὸν πρὸς τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου Ἀνδρὸς καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν μεταγενεστέρων.

ΕΛΑ ΞΑΝΘΗ ΜΟΥ

Ἄλλους τόπους ξένους ὡμορφῆ ξανθῇ
 Σ' ἔστειλε ἡ Μοῖρα νὰ στολίσης πάλι
 Μὰ παντοῦ τὸ βόδο, κόρη, δὲν ἀνθεῖ
 Τὸ πουλὶ δὲν ψάλλει.

Γύρισε 'ς τὴν πρώτη τῇ γλυκεῖᾳ φωνῇ,
 Ἔλα καὶ στενάξει, κόρη, ἡ ψυχὴ μου
 Ἔδω πέρα θά ἴβρης δάκρυ καὶ φιλιᾶ,
 Ἔλα, γαλανὴ μου.

Σ ΤΗ ΓΑΛΑΝΗ ΤΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ

Ἡ θάλασσα ἐχάρισε τὸ γαλανὸ τῆς χρῶμα
 Σ τὴν ὡμορφῆ ματιὰ Σου,
 Μὰ σὺ ἄλλο καλλίτερο τῆς χάριτες ἀκόμα
 Τὴν ἀπονιά Σου.
 Καὶ τώρα καὶ τὰ μάτια Σου
 Καὶ τοῦ γυαλοῦ τὰ κύματα
 Τὰ ἴδια κάνουν σήματα!

ΠΑΡΘΕΝΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ

Ἄσπρο λουλούδο δροσᾶτο 'ς τὸ λαιμὸ Σου ἀκουμποῦσε
 Μὰ ἐκεῖ ποῦ ὁ ἀγέρας τὸ καυμένο τὸ φουσοῦσε
 Σιγαλά . . . σ' ἐφίλησε! . . .
 Τὸ λουλοῦδι κοκκινίζει! . . . Μὰ βορηᾶς τὸ παραδέρνει
 Κι' ἀπ' τὸν ἄσπρο τὸ λαιμὸ Σου μαυρομαμάτα μου τὸ πέρνει
 Καὶ 'ς τὴ γῆ τὸ κύλησε.

Τὸ ἐπῆρα καὶ τοῦ εἶπα. — Πῶς σὰν πρῶτα δὲν ἀσπρίζει ;
 Καὶ τὸ βόδο μ' ἀπαντάει μὲ ντροπὴ, πῶς κοκκινίζει
 Γιατὶ σένα φίλησε

Εἰς τὰ χεῖλια τότε φέρνω λουλουδάκι ἐρωτευμένο
 Μὰ προτοῦ νὰ τὸ φιλήσω τὸ λουλοῦδι τὸ παρθένο
 Ντροπαλό . . . ξεφύλλισε!

(Νοέμβριος 1894)

ΝΙΚΟΣ ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ